

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijos leidinys

Aš verdu uogienę dideliame puode, maišau ją mediniu šaukštu, nugrėbiu putas. Tame yra kažkas magiško, kažkas iš vaikystės, kažkas iš senų laikų.

Mano močiutė mėgo vyšnias, tas sultingas saldžiarūgštes uogas. Mūsų sode augo trys vyšnių medžiai. Vienas iš jų buvo milžiniškas. Senelis statydavo prie jo didelės kopėčias, man duodavo bidoną ant virvutės (jis buvo kabinamas ant kaklo), ir aš lipdavau į pačią viršūnę, kur vyšnios buvo ypač prisirpusios ir stambios. Dvi uogos į bidoną, viena į burną... Ir būtinai auskarai iš porinių uogų. Jos buvo kabinamos šakelėmis už ausų, bet paskui vis vien suvalgomos...

Aš verdu uogienę ir prisimenu, kaip močiutė valydavosi šlapias rankas į prijuostę, barstydavo virtinukus su vyšniomis cukrumi ir išnešdavo didelį dubenį į kiemą, kur būrelis vaikų statėsi palapinę už senelio daržinės. Mes plovėmės rankas čia pat kieme, vandeniui iš laistytuvo. Dūkome, taškėmės, juokėmės.

Virtinukai su vyšniomis! Tuomet atrodė, kad nieko skanesnio pasaulyje nėra! Saldžios sultys tekėjo per rankas iki pat alkūnių, lipnūs pirštai, grietinė ant smakro. Čiupome po du, po tris, visi bijojo, kad neužteks.

– Neskubėkite, išsitypsite, – ramino močiutė. – Aš namuose jų dar daug turiu!

O mes skubėjome, tepiojome rankas, apsidegindavome lūpas. Apie ką mes tuomet kalbėjome, ką aptarinėjome?

Atrodo, kad tai buvo ne su manimi, ne su mumis, o kažkokiame praeities-amžinybės gyvenime...

...Aš verdu uogienę ir galvoju apie tai, koks nuostabus gyvenimas, koks jis permainingas. Kaip nepakankamai mes mylime vienas kitą. Kaip būname neatidūs, kaip sureikšminame bereikšmius dalykus...

Ir šioje vietoje turėtų būti kažkokia išvada, kažkokia moralė.

Tačiau aš neturiu ką pasakyti.

Bet aš turiu pilną puodą uogienės, šiltą liepos vakarą ir širdį, kupiną švelnumo ir dėkingumo...

“Viešpaties Dvasia ant manęs:
Jis pasiuntė mane nešti
Gerosios Naujienos vargdieniams.”

Lk 4, 18

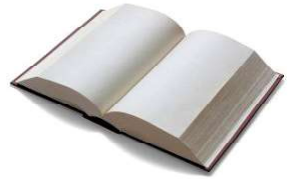

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Ez 2, 2-5; Ps 122, 1-4; 2 Kor 12, 7-10

Psalmės atliepas

Mes žvelgiame į Viešpatį, laukdami, kad pasigailėtų.

Evangelija pagal Morkų (6, 1-6)

Jėzus, mokinių lydimas, parkeliauja į savo tėviškę. Atėjus šeštadieniui, jis pradėjo mokyti sinagogoje. Daugelis girdėdami stebėjosi ir sakė: „Iš kur jam tai? Kas per išmintis jam suteikta, ir kas per stebuklai daromi jo rankomis? Argi jis ne dailidė, ne Marijos sūnus, Jokūbo, Jozės, Judo ir Simono brolis?! Argi jo seserys negyvena čia, pas mus?!“ Ir jie piktinosi juo. O Jėzus jiems tarė: „Niekur pranašas nebūna be pagarbos, nebent savo tėviškėje tarp savo giminių ir savo namuose“. Ir jis ten negalėjo padaryti jokio stebuklo, tik keliems ligoniams uždėjo rankas ir juos išgydė. Jis stebėjosi jų netikėjimu, ėjo per apylinkės kaimus ir mokė.

Evangelijos komentaras:

Viena vertus, yra liūdna, kad Jėzaus tautiečiai (o ir mums taip yra ar nutinka...) neatpažįsta Jėzaus dievystės, nes jiems trukdo Jo žmogiškumas. Kita vertus, yra labai džiugu, kad Jėzus, būdamas Dievas, yra labai žmogiškas, vadinasi, Jis labai arti mūsų. Jis ne pasipūtęs „dievukas“, kurio reikia bijoti ir nežmoniškai elgtis, kad įtiktum. Čia galime atrasti džiugią žinią: Dievas yra mums labai artimas, netgi žmoniškas.

Senovės judėjai laikė broliais visus artimiausius giminaičius. Pavyzdžiui, Jokūbas ir Jozė buvo kitos moters Marijos sūnūs. Šie Jėzaus giminaičiai patvirtina, jog Jėzaus veikimas yra tikrai neįprastas ir neeilinis. Juk jie Jėzų matė diena iš dienos augantį kaip ir visi žmonės. Neeilinis dalykas galbūt buvo tik tai, kad Jėzus „augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse“ (Lk 2,52), bet tai juk buvo idealaus tikinčio žmogaus bruožas, nebūtinai dieviškumas. Jėzus, kaip Dievas, buvo nuo pat pradžios tobulas ir šventas, bet kad tai būtų atskleista Jėzaus žmogiškume, reikėjo nuolatinio augimo ir atsiskleidimo.

Didžiausias papiktinimas Jėzaus giminėms buvo, kad Dievas apsireiškia labai žmogiškai. Šis Dievo apsireiškimas yra taip arti, net iki kasdienybės rutinos. Todėl nėra jokia kliūtis Dievui apsireikšti mūsų gyvenime, mūsų kasdienybėje. Taip pat yra galimybė, jog mūsų pačių giminės, kurios geriausiai žino mūsų žemumas bei nuopolių ir ne visai pasitikti mūsų aukštumomis bei pakilimais, jie gali patikėti arba nepatikėti ir Dievo veikimu mūsų gyvenime. Čia būtų naudinga ir Jėzaus vertinimo savitumą palyginti su mūsų.

Kai manai, kad žmogų pažįsti, tu žinai ko iš jo tikėtis, tačiau kartu jam nepalieki galimybės keistis. Jėzaus kraštiečiai ir manė, kad Jėzų pakankamai gerai pažįsta. Žinojo Jo tėvus, išsilavinimą. Jėzuje jie nematė, o ir nenorėjo matyti kažko daugiau, nes Jis buvo labai į juos panašus. O pranašas juk ateina iš kažkur kitur (ir dažniausiai niekas nežino iš kur), nepažįsta jo aplinkos. Iš čia yra pagunda tikėti žmogui, o ne Dievu. Tikėti žmogaus darbais, o ne Dievo. Tikėti žmogaus jėgomis, o ne Dievo galia.

Dievas kviečia, kalbina nežiūrėdamas į tai, koks yra žmogus. Nežiūrėdamas jo išsilavinimo. Nežiūrėdamas kaip jis atrodo. Dievas matuoja ir renkasi ne pagal išorę, bet pagal širdį.

Sunki yra pranašo dalis pačiam būnant silpnu žmogeliu – skelbti nuostabius ir didingus Dievo darbus. Todėl toks kontrastas yra kaip įrodymas, kad pranašas kalba ne iš savęs, bet Dievas veikia per jį. Ne aplinkiniai žmonės, o juolab ne pats pranašas išsirenka save juo būti. Tas Dievo pasirinkimas visuomet yra paslaptis ir kartu žavintis dalykas. Kiekvienas pašauktasis niekad nežino, kodėl jį Dievas išsirinko, kodėl tam ar anam reikalui ir pan.

Jėzus stebisi žmonių netikėjimu, kuris yra tarsi kliūtis ne tik Jėzaus kaip pranašo, bet ir kaip Dievo veikimui. Netikėjimas kyla iš nepriėmimo, iš to, kad žmonės mano, jog per daug gerai viską patys žino ir pažįsta.

Verta vėl apie tai susimąstyti. Ir leisti sau būti savimi, kitam būti kitu, Dievui – Dievu.

Tamsioji ir saulėtoji abejonės pusės

Daugelis žmonių vadovaudamiesi tokia nuostata tampa krikščionimis. Jie junta nepaprastą Evangelijos trauką; juos giliai jaudina mintis, kad Jėzus Kristus mirė už jų nuodėmės; jie žavisi didžiosiomis Evangelijos pranašystėmis, kurios skelbia nuodėmių atleidimą ir gyvenimo atnaujinimą. Jie nusprendžia atsiverti tikėjimui ir pritaiko pranašystes sau asmeniškai. O dėl jų abejonių ir svyravimų – jie tikisi, kad viskas paaiškės, kai jų ryšys su Dievu gilės. „Tiklu, padėk mano netikėjimui!“ (Mk 9, 24).

Jei jūs esate tokioje situacijoje, kova su abejone taps svarbia jūsų kaip krikščionio gyvenimo dalimi. Kelias, atvedęs į tikėjimą, numato, kokius dalykus būtina išsiaiškinti. Jūs panūsitate panagrinėti klausimus, iškylančius bendraujant. Ar galiu išties pasitikėti Dievu? Kaip bus su mano asmeniniais trūkumais – ar jis žino, koks aš iš tikrųjų esu? Gali kilti dar ir kitokių dvejonių Evangelija, savimi pačiu, Jėzumi Kristumi ir Dievu. Jūs ir norėtume čia aptarti. Tačiau abejonės, kurios jums kyla, jokių būdu nereiškia, kad jūsų tikėjimas nebuvo tikras – jūs iš tiesų esate krikščionis!

Abejonės primena žmogaus nuodėmingumą ir silpnumą

Evangelijos ašis yra išganymas. Jėzaus Kristaus mirtis ir prisikėlimas išlaisvino mus iš nuodėmės. Tačiau išganymas neįvyksta per akimirksnį! Priminsime pasakojimą apie mažą mergaitę, kuri paklausė vieno vyskupo, ar jis išganytas. „Aš esu išgelbėtas nuo nuodėmės bausmės, aš esu gelbėjamas nuo nuodėmės valdžios, o vieną dieną būsiu išgelbėtas nuo nuodėmės buvimo“, – atsakęs vyskupas.

Išganymui reikia laiko. Tai yra procesas, kurio metu mes bręstame tikėdami, jis kaip sėklos grūdelis, išaugantis augalu. Evangelijos mokyme apie tikėjimą skiriamas nutelsinimas ir šventėjimas, apie šį skirtumą turėtume pamąstyti. Nutelsinimas reiškia, kad Dievas paskelbė mus esant teisius; mūsų padėtis kinta, nes Dievas priėmė mus kaip vaikus; mes gauname Šventosios Dvasios dovaną kaip buvimo krikščionimi laidą, arba garantiją. O šventėjimas, priešingai, yra procesas, kurio metu mes palaipsniui esame formuojami pagal Kristaus paveikslą. Tai neįvyksta per vieną naktį. Kad šventėjimas trunka labai ilgai, nereiškia, jog Dievas padarė kokią klaidą, o tik rodo, kaip giliai mumyse įsiaknijusi nuodėmė.

Martino Lutherio raštuose yra vienas sakinytis, kuris gali mums padėti. Lutheris kalba apie tai, kad krikščionis „yra ir teisus, ir nusidėjėlis“ (simul iustus et peccator). Tai reiškia, kad krikščionis yra teisus, nes jį su Dievu sieja geras ryšys; tačiau ir nusidėjėlis, nes nuodėmė vis dar veikia jo esybę. Jei pasitelktume palyginimą iš karybos terminijos, sakytume: lemiame pergalę prieš nuodėmę pasiekėme tikėdami, tačiau turime tęsti savo valymo akciją, nes dar išlikę paskiri pasipriešinimo židiniai.

Mes apgaudinėjame pačius save, jei teigiame neturį nuodėmės (1 Jn 1, 8; 2, 4). Kai ignoruojame nuodėmę arba neigiamė jos buvimą, tai rodo, jog nesuprantame, koks sunkus žmogaus nuodėmingumas. Paulius laiko malonę ir nuodėmę tarsi kokiom dviem jėgomis, kovojančiomis tarpusavyje ir siekiančiomis mumyse įsigalėti. Nors mes ir žinome, kuo ši kova baigsis, bet kol ji tęsiasi, negalime neigti jos apraiškų. Viena jų ir yra abejonė.

Abejonė atspindi nuolatinį nuodėmės buvimą ir jos galią mums; ji primena, kad mums reikia malonės, ir neleidžia, kad pasitenkintume esamu savo santykiu su Dievu. Visi esame nusidėjėliai, ir mus visus kamuoja – vienus labiau, kitus mažiau – abejonės. Turime puoselėti savo ryšį su Dievu, ir jei tą suvoksime, tai darbuosimės kartu su juo, o ne patys vieni (Fil 2, 12–13). Nuodėmė mus skatina abejoti Dievo pranašystėmis ir juo nepasitikėti (Atkreipkite dėmesį į tai, kad nepasitikėjimas Dievu yra pirmoji nuodėmė, plg. Pr 3, 1–5.). Bet nuodėmė gali užvaldyti mus, jei ji privers nusigręžti nuo Dievo.

Tikėjimas nėra vien noras ir sugebėjimas pasikliauti Dievu – jis kaip kanalas, kuriuo Dievo

**Palaimintojo arkivyskupo JURGIO MATULAIČIO MIC
paskelbimo palaimintuoju minėjimas
MARIJAMPOLĖS ŠVENTOJO ARKANGELO MYKOLO BAZILIKOJE
2024 m. liepos 6-14 d.**

**„KAD NEI VIENA DIENA NEPRAEITŲ BE MALDOS“ (Pal. Jurgis)
Liepos 9 d., antradienis. *Aleksoto ir Prienų dekanatų diena*
MALDOS UŽ JUDĖJIMUS IR BENDRUOMENES BAŽNYČIOJE DIENA**

*Meldžiamės už tikinčiųjų draugijų, taip pat maldos grupių,
bendruomenių ir judėjimų narius*

Dienos programa:

11.00 val. Katechezė bazilikoje

11.30 val. Šv. Rožinio malda bazilikos pal. Jurgio Matulaičio koplyčioje

12.00 val. Šv. Mišios bazilikoje

13.00 val. Agapė Marijonų vienuolyno sode

14.00 val. Užtarimo malda bazilikos pal. Jurgio Matulaičio koplyčioje

15.00 val. Švč. Sakramento adoracija pal. Jurgio Matulaičio tėviškėje Lūginėje

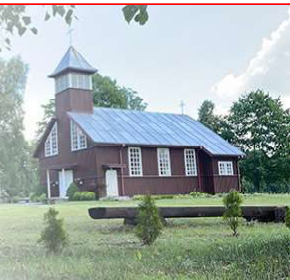
Šv. Onos šventė Viršužiglyje

Liepos 28 d., sekmadienį, 13 val., Viršužiglio bažnyčioje bus švenčiama Šv. Onos šventė. Tai Viršužiglio bažnyčios vardinė, titulinė šventė.

Jau planuokime ir pradėkime ruoštis!

Prašome išsakyti savus pasiūlymus, kaip galėtume kartu švęsti. Na, o paskui visi susirinksime vasariškam šventimui!

Tame sekmadienyje Šlienavos bažnyčioje Eucharistija bus švenčiama tik 9 val.

malonė plūsta į mus. Jis yra gyvybės arterija, siejanti mus su Dievu. Jis kaip medžio kamienas, kuris gyvybės syvus iš šaknų pakelia iki šakų, maitina jas ir skatina jų augimą. Jei šis ryšys nutraukiamas, šakos nudžiūsta (Jn 15, 1–8). Jei nuodėmė jums įtikėjus turi savą strategiją, tai ji stengsis tą ryšį nutraukti, atimti galimybę pasinaudoti jums Dievo pranašystėmis ir jo galia ir vėl atgauti turėtą valdžią jums.

Taigi reikia matyti visas abejonių sąsajas – tai yra kova su nuodėme (Hbr 12, 4). Tai ne paskiras reiškinys – jis neišvengiamas tikėjimui augant, kai susiduriame su mūsų senosios esybės pasipriešinimu.

Bet visa supaprastinsime, jei manysime abejones kylant tik dėl žmonių nuodėmingumo. Jos atspindi dar ir žmonių silpnumą. Štai jau ištisus šimtmečius viena pagrindinių krikščionių teologų diskusijų temų yra svarstymai, ką reiškia, kad mūsų sugebėjimai riboti. Mes esame Dievo kūriniai, o ne Dievas. V amžiuje Augustinas pasisakė prieš paviršutinišką ir pernelyg paprastą Dievo sampratą. Jis rašė, jog žmogaus protas nepajėgus Dievo visiškai suprasti: „Jei ką nors galima suprasti, tai nėra Dievas.“ Tomas Akvinietis XIII a. pabrėžė, kad Dievas yra priverstas kalbėti mums vaizdais ir palyginimais. Kodėl? Dėl to, kad mūsų protas silpnas. Mūsų protas nesugeba suvokti Dievo. Mes negalime visai suprasti Dievo ir jo kelių. Todėl Dievas apsireiškia iš dalies (bet patikimai ir pakankamai), iki mūsų sugebėjimų ribos. Tai liudija mūsų, o ne Dievo ribotumą.

Bus daugiau.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; j.m. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinių paruošė kun. Rimas.